

Carta d'un malalt

Nikos Kavadias

Amic Alexis, he rebut la carta:
què faig, preguntes, com em va la vida?
Doncs, mira, el metge ha fet saber a la mare
que em moriré d'aquí a no gaire dies.

Fa temps que m'avorria amb la lectura:
no faig sinó llegir els mateixos llibres,
delint-me per alguna cosa nova
i, així, poder distreure'm una mica.

I d'improvís, ahir, la cosa nova
—al passadís, el xiuxiueig del metge—
la vaig saber. La cambra s'enfosquia;
i pel carrer cessava ja la fressa.

Es clar que vaig plorar, sota les mantes.
Em vaig sentir ben trist. Ja ho veus: tan jove!
Mes immediatament em vaig prometre
mostrar-me tan valent com tinc per norma.

Recordes com somiava en els viatges;
aquell compàs i el mapa que tenia;
que sempre estava disposat a anar-me'n;
i que la mare «Al març...» em repetia?

Acabo de bastir un vaixell al vidre
i hi he gravat, a més, uns mots de Magre:
«Viatges, que oculteu tristor infinita!»
Ara per fi també faig un viatge.

Saluda de part meva els de la colla,
i si et trobessis per un cas n'Eleni,
jo m'he embarcat, diràs, a la marina
i ja no cal, des d'ara, que m'esperis.

Volia que la Mort —t'ho dic de veres!—
igual que un capità, vingués a endur-se'm,
als llavis, fumejant, la llarga pipa,
calçat amb unes botes ben feixugues.

Ja t'he cansat —m'hi jugo alguna cosa.
Potser has plorat i tot, Alexis.
Ja sé que no sabràs trobar paraules...
No cal, però, que escriguis, ni que hi pensis.

(De: *Marabú*, 1933)

Traducció llegida el 22 d'octubre de 2010 a la Residència d'Investigadors (CSIC), Barcelona, en el
cicle de recitals i conferències, organitzat per l'Associació Catalana de Neohel·lenistes.
Traduït per Jaume Almirall Sardà